

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžk/7/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014200535
Dátum vydania rozhodnutia: 22.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1014200535.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a sudcov JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobca): mjr. JUDr. S. M., nar. XX.XX.XXXX, N., zastúpený advokátom JUDr. Ľudovítom Földesom, Domašská 11, P.O.BOX 21, 820 08 Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova č. 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.p.: KM-OLVS-164/2013/OPK zo dňa 19.02.2014, v spojení s rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SPOU-PO-385/2013 zo dňa 13.11.2013, v konaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S 72/2014-90 zo dňa 06.07.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S 72/2014-90 zo dňa 06.07.2016 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'äšie konanie.

O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodne Krajský súd v Bratislave.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.p.: KM-OLVS-164/2013/OPK zo dňa 19.02.2014, v spojení s rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SPOU-PO-385/2013 zo dňa 13.11.2013, ktorým bol podľa § 245 ods.1 a 2 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície zamietnutý návrh sťažovateľa na obnovu konania vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z., ktoré bolo realizované personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 754/2006 zo dňa 05.01.2006, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 13.03.2009.

2. Krajský súd z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napríklad 5 Sž/92/97, 4 Sž/185/2000, 6 Sž/13/2001, Sžo-NS 23/2003, Sž-o-NS 53/2003, 4 Sž/143/2002, 7 Sž/107/2001, 7 Sž/86/2002, 2 Sžo/156/2008, 2 Sž-o-KS 48/2005), ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky

(napríklad III. ÚS 366/06, III. ÚS 263/06) zistil, že v konaní o prepustenie policajta zo služobného pomeru nie je služobný orgán viazaný ustanoveniami Trestného poriadku a navyše v tomto konaní ani neplatí zásada prezumpcie neviny. Účelom konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru nie je otázka jeho viny alebo neviny, ale len otázka, či sú splnené zákonné predpoklady na prepustenie policajta zo služobného pomeru podľa zákona č. 73/1998 Z.z. Preto nemožno vo veci žalobcu v súdnom preskúmvacom konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku skúmať otázku prezumpcie neviny, trestnosť činu v rozsahu, ktorý je v konaní pred trestným súdom. Sankciu za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou. Zákonné predpoklady prepustenia musia byť splnené v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania, keďže porušenie služobnej prísahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu. Preto konanie v personálnych veciach príslušníkov Policajného zboru (s výnimkou ustanovenia § 192 ods. 1 písm. f/ zákona č. 73/1998 Z.z., o ktoré však v predmetnej právnej veci nejde) nie je podmienené výsledkom trestného konania. Administratívne konanie sa od trestného konania odlišuje okrem iného aj väčšou neformálnosťou procesu a podstatne voľnejšou procesnou úpravou dokazovania. V správnom konaní možno použiť ako dôkazy aj dôkazné prostriedky, ktoré nepostačujú svojou formou pre účely trestného konania. V danom prípade preto nemôže mať právny význam pre zákonnosť napadnutého rozhodnutia argumentácia žalobcu, že bol v konaní 1T 20/2006-VOS-1379 pred Okresným súdom Bratislava I rozsudkom zo dňa 12.10.2010 oslobodený spod obžaloby. V danom prípade si žalobca musí uvedomiť, že v konaní o prepustení policajta zo služobného pomeru sa nerieši jeho trestná zodpovednosť. Otázka viny zo spáchania trestného činu nie je predbežnou otázkou, od vyriešenia ktorej závisí rozhodnutie o prepustení policajta z dôvodu uvedeného v ust. § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. Taktiež vedené trestné konanie voči policajtovi nemá vplyv na priebeh personálneho konania. Oprávnený orgán nie je povinný ani prerušiť konanie a vyčkáť na rozhodnutie o tejto otázke orgánmi na to príslušnými. Zákon takýto postup ani nepredpokladá, čo vyplýva z toho, že striktno stanovil krátke lehoty na uplatnenie prepúšťacieho dôvodu, a pritom ide o alternatívu (súbeh trestného a personálneho konania), s ktorou možno bežne rátať.

3. Krajský súd v rámci hodnotenia dôkazov a napĺňajúc legitímny cieľ správneho konania, t.j. priniesť účastníkom konania spravodlivé rozhodnutie, sa oboznámil s rozsudkom Okresného súdu Bratislava I č. k. 1T 20/2006-VOS-1379, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 23 To v/6/2011-1394 zo dňa 24.05.2011. Oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu Bratislava I v odôvodnení konštatuje, že žalobca bol oslobodený spod obžaloby Vojenskej obvodnej prokuratúry č. k. OPv 409/05 zo dňa 01.12.2012 pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005 z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Okresný súd Bratislava I zhrnul dovtedajší priebeh predmetného trestného konania. Uviedol, že Vojenský obvodový súd rozhodol dňa 02. 10. 2007 rozsudkom č. k. 1 T/20/2006-1292, ktorým uznal obžalovaného vinným z predmetného trestného činu a uložil mu trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov s podmieneným odkladom na 12 mesiacov. Následne Vyšší vojenský súd Trenčín uznesením č. k. 2To/2/2008-1313 zo dňa 04. 03. 2008 napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vrátil ho súdu 1. stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie z dôvodu nepreskúmateľnosti rozsudku. Na základe tohto rozhodnutia Vojenský obvodový súd Bratislava opätovne konal vo veci a po doplnenom dokazovaní rozsudkom zo dňa 25. 2. 2009 č. k. 1 T/20/2006-1350 opätovne uznal obžalovaného vinným zo žalovaného trestného činu a uložil mu opätovne trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov s podmieneným odkladom na 12 mesiacov. Krajský súd v Trenčíne uznesením č. k. 23Tov/14/2009-1367 zo dňa 20.10.2009 zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil súdu 1. stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie. V odôvodnení uznesenia Krajský súd v Trenčíne uviedol, že rozsudok je nepreskúmateľný, nakoľko v skutkovej vete ani odôvodnení rozsudku nie je uvedená žiadna právna norma, v rozpore s ktorou mal obžalovaný vykonávať svoju právomoc ako verejný činiteľ. Taktiež konštatoval po vyhodnotení podľa § 119 ods. 2 Trestného poriadku s odkazom na § 88d a § 88e Trestného poriadku účinného do 31. 12. 2005, nezákonnosť vykonaných dôkazov a to "operatívnej kombinácie " a obrazového a zvukového záznamu, pričom uložil súdu 1. stupňa vec opäť prejednať a rozhodnúť bez prihliadnutia k obsahu vyššie uvedených dôkazov. Vylúčil teda uvedené dôkazy v rámci trestného konania. Okresný súd Bratislava I v novom konaní žalobcu spod obžaloby

oslobodil, pričom uviedol, že z dôvodu nezákonnosti uvedených dôkazov a nemožnosti prihladnúť ani na dôkazy získané na ich základe, nebolo v konaní preukázané, že by sa skutok stal tak, ako to bolo uvedené v obžalobe. Z rozsudku Okresný súd Bratislava I súd tiež zistil, že žalobca ako obžalovaný poprel, že by lustroval v centrálnej evidencii značky vozidiel uvedené v obžalobe. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 11.08.2016.

4. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ (v pôvodnom konaní žalobca) v zastúpení advokátom včas kasačnú sťažnosť. Namietal, že v dobe, keď správne súdy v rámci svojich rozhodnutí urobili správnu úvahu podľa § 238 ods. 4 zák. č. 73/1998 Z.z. o použiteľnosti dôkazov z trestného konania v administratívnom, personálnom konaní o jeho prepustení zo štátnej služby príslušníka policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zák. č. 73/1998 Z.z. ešte prebiehalo trestné konanie vo veci na Okresnom súde Bratislava I č. k. 1T 20/2006-VOS-1379, ktoré bolo skončené rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 23Tov/6/2011-1394 zo dňa 24.05.2011, v ktorom trestné súdy posudzovali zákonnosť dôkazov z trestného konania použitých aj v administratívnom konaní o prepustení zo štátnej služby príslušníka policajného zboru personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 754 zo dňa 5. januára 2006. Rozsudkami týchto trestných súdov, na Okresnom súde Bratislava I č. k. 1T 20/2006-VOS-1379 a potvrdzujúceho rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 23Tov/6/2011-1394 zo dňa 24.05.2011, ktorý bol vydaný po rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. 4S/59/2009-105 zo dňa 14.05.2010, ako aj (6 dní) po rozsudku Najvyššieho súdu SR č. k. 2Sžo/181/2010 zo dňa 18.05.2011, na ktorý sa v odôvodnení napadnutého rozsudku Krajský súd v Bratislave odvoláva, bolo právoplatne rozhodnuté o nepoužiteľnosti dôkazov z trestného konania, ktoré boli pôvodne použité ako aj dôkazy v administratívnom, personálnom konaní na jeho prepustenie zo štátnej služby príslušníka policajného zboru personálnym rozkazom č. 754/ z 5. januára 2006 v administratívnom, personálnom konaní pre ich rozpor s ustanovením § 238 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z.z. s poukazom na ustanovenie § 119 ods. 2 Trestného poriadku.

5. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 01.08.2016 ku kasačnej sťažnosti uviedol, že žalobca kasačnú sťažnosť proti rozsudku podáva podľa § 440 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) - nesprávne posúdenie veci v napadnutom rozhodnutí krajským súdom. Žalovaný s vyššie uvedeným právnym názorom žalobcu nesúhlasí a má za to, že žalobca v podanej kasačnej sťažnosti voči rozsudku neuvádza žiadne relevantné nové skutočnosti, opakovane cituje svoj právny názor. V predmetnej veci sa žalovaný v plnom rozsahu pridržiava svojho písomného vyjadrenia k podanej žalobe žalobcu, ktoré bolo zaslané Krajskému súdu v Bratislave pod č. KM-OPS1-S-107/2014 zo dňa 20.05.2014. Na základe doposiaľ už uvedených skutočností žalovaný navrhoval napadnutý rozsudok kasačnú sťažnosť v zmysle § 461 SSP zamietnuť.

6. Preskúmaním veci najvyšší súd zistil, že krajský súd v napadnutom rozhodnutí citoval staršiu judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky. Z rozhodovacej činnosti je však konajúcejmu senátu najvyššieho súdu známy nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 5/2011-77 zo dňa 15.12. 2011, ktorým Ústavný súd rozhodol, že najvyšší súd v konaní pod sp. zn. 3 Sžo/161/2010 porušil článok 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súvislosti s tým, že orgány verejnej správy a krajský súd použili ako dôkaz obrazovo - zvukový záznam získaný v trestnom konaní. Je potrebné poznamenať, že nálezy ústavného súdu určujú parametre výkladu zákonov. Súlad s rozhodovacou činnosťou Ústavného súdu SR je predpokladom správneho právneho posúdenia veci podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP. Ústavný súd v danom prípade interpretoval ustanovenie § 227 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov, ktoré je obsahovo i znením totožné s ustanovením § 226 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície, podľa ktorého « za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi ». Zásadnou preto zostáva otázka, keď súd rozhodujúci v trestnom konaní o totožne formulovanom skutku dôkazy použité v trestnom konaní vyhodnotil ako nezákonné a následne ho viedli k záveru, že skutok sa nestal, či kvalitatívne tieto dôkazy, prípadne ktoré z nich je prípustné považovať za použiteľné a udržateľné z hľadiska dotknutých článkov Dohovoru, v konaní o skončení služobného pomeru policajta. Vzhľadom na to, že nález

Ústavného súdu II.ÚS 5/2011-77 zo dňa 15.12.2011 podstatným spôsobom zmenil konštantnú prax je nevyhnuté, aby sa k jeho aplikácii účastníci konania vyjadrili už v štádiu základného konania pred krajským súdom.

7. Krajský súd na priebeh ďalšieho konania nariadi pojednávanie, pripojí k súdnemu spisu i trestný spis a vykoná dôkazy označené účastníkmi na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia.

8. Podľa § 467 ods. 3 SSP ak kasačný súd zruší rozhodnutie krajského súdu a vec mu vráti na ďalšie konanie, krajský súd rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania.

9. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.